

Past & Present

Gewapend met pen en papier trek ik naar de volgende burenbabbel. "Zou ik mijn ceremoniële babbelaar-klederdracht aan moeten doen?", overpeins ik bij mezelf. Vandaag staat immers een dubbelinterview met twee PD's op de agenda. Inderdaad, u leest het goed: een interview met de **Past-Dekenin** & de **Present-Dekenin** van Dekenij Borluut. Hoewel beide dames liever spreken van Mevrouw de Deken, moet ik hen ontgoochelen want de officiële benaming is wel degelijk, en dit na naarstig onderzoekswerk, "Dekenin".

© Stijn Brands

Voor we van wal steken, even voor de goede toehoorders: een dekenij is geen religieus gebonden, schimmige organisatie. Onze Dekenij is ontstaan in 1970 als een **sociaal-culturele vereniging** ten dienste van de bevolking van Sint-Denijs-Westrem en al gauw ook van Afsnee. De oorsprong van Dekenijen gaat terug tot de 13de eeuwse "Gebuurten". Meer info op onze site: www.dekenijborluut.be.

Maar genoeg historiek, de protagonisten van dienst zijn er klaar voor: **Michèle Smagghe - Bouverne** (vorige dekenin) en **Elfie Deprez** (huidige dekenin).

Michèle geeft dus de fakkel door aan het jong(er) geweld. Na meer dan 9 jaar hart en ziel gegeven te hebben, "is het tijd voor verjonging en vernieuwing", begint ze haar betoog.

Sommigen onder onze lezers zullen Michèle misschien beter kennen van "Lingerie Simonne (de zaak van haar mama)", waar ze sinds haar 18 jaar mee aan het roer stond. Eén van de Oost-Vlaamse pioniers inzake borstprothesen trouwens.

Naast deze professionele activiteit was Michèle toch vooral één van de drijvende krachten (samen met een team van 12 vrijwilligers) achter de gekende voedselbedeling van de dekenij. Daar kijkt ze met trots op terug. Minderbedeelden helpen waar mogelijk en tegelijk een biechtmoeder zijn om de mensen die het moeilijk hebben een hart onder de riem te steken. "Want niet vergeten", zegt ze met nadruk, "naast het ontberen van voedsel hebben de betrokken gezinnen vaak te kampen met sociologische en psychische problemen".

"Er is zoveel waar de dekenij haar stempel op drukt", gaat Michèle met de nodige passie verder: "de inmiddels gekende en geliefde Paaseierenraap, de paas- en kerstdecoraties op de vitrines van de lokale winkels, het Sinterklaasfeest voor de kinderen in armoede en de Take-away kerstmenu's voor gezinnen in armoede." "Deze lijst is uiteraard niet limitatief", fluistert ze mij toe, het zijn gewoon de voorbeelden die haar na aan het hart liggen.

"En wat nu, na de fakkel-overdracht?", vraag ik haar. "Sinds een paar jaar heb ik een nieuwe passie gevonden in bloemschikken. Ik volgde zelfs les in het volwassenonderwijs. Ik wil deze passie delen. Zo heb ik nu mijn bloemschik-project Michou Fleurs en steun ik Villa Zomernest uit Latem (nvdr: Villa Zomernest is een warm nest voor mensen die leven met een kankerdiagnose én voor de mensen die hen graag zien), een concept dat ik ook graag naar ons dorp wil brengen". Ook de vrijgekomen tijd voor haar drie kleinkinderen (16, 15 en 13 jaar oud) is meer dan welgekomen.

Tijd om de micro even te verplaatsen naar de andere protagonist van de avond: Elfie Deprez, kersverse dekenin van dienst. Net als haar voorgangster een gepassioneerde, bescheiden dame, blijkt al snel.

Elfie, nog net geen veertig, geboren en getogen in SDW, oud-scouts-leidster, dochter van de oud- kantoorhouder van het CERA-kantoor in ons dorp, verpleegkundige/specialist psoriasis, fotografe, oprichtster Urban Blue, aan het doctoreren ... en ga zo maar door. En toch liet ze zich, ondanks haar drukke agenda, overhalen om de nieuwe dekenin te worden.

"Ik werd uitgenodigd om kennis te maken met de

werking van de dekenij en was meteen aangenaam verrast door het enthousiasme en de tonnen ervaring binnen het team, de werkgroepen en de vrijwilligers van de dekenij. Om het voortbestaan en de continuïteit te garanderen werd de kaart van verjonging getrokken. Het duurde dan ook niet lang om mij te overtuigen mee te stappen in het dekenij-verhaal en mee te schrijven aan de toekomst ervan. De maatschappelijke impact van een goed werkende dekenij op het sociaal-cultureel weefsel mag niet onderschat worden".

Elfie wil eerst de tijd nemen om de werking van de dekenij goed te leren kennen. "Als je ziet wat er allemaal georganiseerd wordt door de werkgroepen (voedselbedeling, kermis, socio-culturele activiteiten...) vereist dit een goede helicopter-view. Mij echt goed kunnen inwerken vind ik dus zeer belangrijk".

Ze geeft mij meteen mee dat ze haar hart verloren heeft aan kasteel Borluut. Een magische en mystieke plek met zoveel mogelijkheden. Samen met een aantal andere vrijwilligers doet ze de controles van het kasteel voor en na geplande activiteiten.

Afsluiten doet Elfie met een warme oproep aan geïnteresseerde en gemotiveerde vrijwilligers om mee te werken aan de verdere uitbouw en aan projecten van de dekenij. Jullie vrijwillige Burenbabbelaar wil dit volmondig beamen. Niet twijfelen, doen!

Mag ik eens in naam van onze lezers spreken? Tuurlijk want ik hou de pen vast... bij deze wensen we Michèle te danken voor haar jarenlange inzet en wensen we Elfie alle succes als gloednieuwe dekenin. De officiële ceremonie in vol ornaat volgt zeker nog

Tot de volgende Burenbabbel.
Jullie Burenbabbelaar
Steve Massagé

Welzijnsschakel Borluut